

« zurück blättern vor »

SZTYFT subst. m., ab 1790. **1)** ‘dünner, kleiner Nagel mit kleinem, flachem Kopf oder ohne, dünner Metallbolzen’ – ‘cienki gwoździk z małą, płaską główką lub bez; cienki trzpień metalowy’: 1870 Tyg. Ilustr. 141, DOR *Z naciśnięciem kurka sztyft [karabinu] uderza w nabój i zapala umieszczony w jego środku kapiszon.* ◦ (1890) 1948–1952 Prus Lalka II 248, DOR *Pudełko było z blachy, zamknięte w szczególny sposób; Geist po kolei dotykał sztyftów osadzonych w różnych punktach (...) i – wieko odskoczyło.* ◦ [LBel.] vor 1915 Sw *Sztyft drewniany szewcki, szpilka.* – L, SWIL, SW, DOR sowie BAN. **2)** ‘Stopfen, Bolzen, Zapfen, der Teil eines scharfen Gegenstandes, der in den Handgriff eingelassen ist’ – ‘zatyczka, mały sworzeń, część ostrego narzędzia wpuszczona w rękojeść’: [hapax] 1841 Łab., Sw – nur Sw. **3)** ‘lange äußere Flügelfeder von Gänsen und Enten’ – ‘długie pióro gęsie lub kaczę w zewnętrznej pokrywie skrzydeł’: DOR. ◦ **Etym:** nhd. *Stift* subst. m., ‘Nagel (ohne Kopf); Rest des Federkiels in der Haut einer gerupften Gans’, GRI. ◦ **Der:** *sztyfcik* subst. m., 1790 Łęsk. 114, L, zuerst geb. L, nur für Inh. 1; *sztyftowy* adj., 1949 Święt.B.Upr. 388, DOR, zuerst geb. DOR, nur für Inh. 1.

« zurück blättern vor »